



Иван Пенев

Ние бяхме „тихите“ поети...

Ние бяхме „тихите“ поети.
Сред кипящ априлски вълнолом
бяхме шепа въгленчета светли
в оглушал от патос мрачен дом.

Пяхме за звезди осиротели,
за живота, смачкан от лъжи.
И за тишината на разстрелите,
от които черна скръб вали.

Вече си отиваме. Незнайни.
Прошумели в своя век жесток.
Но отрekli шумните бездария
с дългия си мълчалив урок.

КРАЙ

© Иван Пенев

Форматиране: maskara, 2008

Издание: Околчица 2008. Литературно-художествен алманах.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9808>]